

PAPITIU

—Pobra noia! Per en Lluís s'ha quedat sense camisa!
—Bah! Ja hi est! feta. Això li passa cada nit!

Disbauxes confidencials

LES CARMELLES

La Plaça de Sant Jaume ves-sava de gent. Els cors s'enfilaven al tablado i, a crit pelat, deixaven anar cançons i més cançons. El públic els escoltava religiosament, aguantant-se el tossir, sense produir remor de cap mena.

«La Violeta de Clavé», que guanyà les cinc centes de l'ala, cantà un «Emigrant» que arribà al cor de tothom i produí esclats d'entusiasme.

El número de força del programa, però, no es presentà. El cor de la U. P. del districte V, per causes imprevistes, no pogué prendre part en el concurs. Fou una veritable llàstima, car l'anunci de les tres escollides composicions que havia de cantar havien despertat un interès gairebé indescriptible. «Viva mi niña!», «El número 13» i «Tira de mojam», eren composicions

tan sentimentals com edificants, havia commogut tot el poble.

Dissortadament, el cor de la U. P. del districte V no eixí a la claror de la lluna.

Hi ha qui diu que per manca de coristes. Altres, que fou per por de les verdures.

Sigui pel que sigui, és molt sensible que aquest número, el més divertit del programa, no pogués pujar al tablado de la Plaça de Sant Jaume.

COLOM, FILL DE LA BARCELONETA : : :

A la Barceloneta ningú no està tranquil. Tothom furga, discuteix, inquireix i s'encaparra, per tal de poder escatir si realment Colom era de l'«Hòstian» i sortir de dubtes d'una vegada.

Si això resultés cert, el nostre magnífic Ajuntament no tindria altre remei que desmuntar el monument de la Porta de la Pau i muntar-lo davant dels Banys de Sant Miquel. I com que això seria fàcil d'adaptar al programa del nostre Ajuntament, que no és altre que desfer i tornar a fer, o bé, una vegada desfet, deixar-ho empantanegat, si es podia provar que Colom era realment de la Barceloneta no costaria pas gaire votar un pressupost de quatre amb trenta, que a la sisena equivocació podria triplicar-se o convertir-se en cinquanta vegades més, i els de la

Barceloneta podrien admirar el seu home il·lustre des de la finestra de casa seva.

La història, s'ha de convenir, sofreix cada sotragada, que aviat no en restarà res.

Només manca que un servidor es decideixi a publicar el llibre que estic acabant, que demostra palesament, amb proves que no ofereixen dubte, que «Els reis catòlics eren protestants», i caldrà fer una història d'Espanya nova de trinca.

LES GRANS REBAIXES

Per una amb cinquanta hom pot adquirir un lot compost de tres pots d'alumini, uns elàstics, un lleva-taps, una resma de paper de barba i una flassada de cotó.

Però si hom ha de satisfer una necessitat tan imperiosa com primaverat, se'n farà el mateix d'abans.

inèdites que cap cor no s'havia visats s'anava a llençar al carrer amb aquestes tres composicions atrevit a cantar. I el sol anunci que un estol de cantaires impro-

Es que l'únic que pot resistir la crisi és el pudor?

Per què no ens ofereixen un lot d'una rossa, una morena i dues pastilles de permanganat,

per una quantitat fàcil de despendre?

Cal que, seguint el desfici modern, les cases de vida airejada tinguin aparadors on exposar els seus productes i atreguin el públic amb rètols suggestius.

«Las únicas sanas», «Acabamos de recibir 200 menores legítimas de Ulldecona», «Rubias de abrigo a precios sin competencia», «Servimos a domicilio», «Alto!», «Aquí encontrará usted lo que desea».

Però en aquest ram no hi ha manera d'evolucionar.

El corrido és el ciutadà més mal servit de Barcelona.

GUNDEMARO RECOLONS

UN ANIMAL ESTRANY

Una vegada hi havia un pobre home que, en un moment de desesperació, va vendre la seva ànima al diable. Però tant va exigir a canvi de la seva ànima, que el diable es va arribar a empipar i li digué:

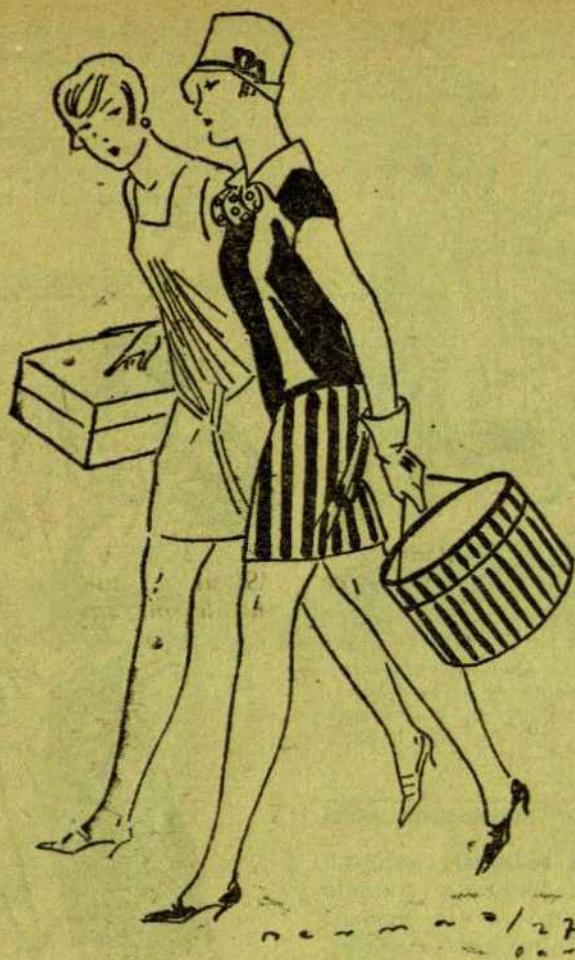
—Amic meu, ja en començo a estar tip, de tu. Cada dia em demanes una cosa nova, i això no pot anar. Ara desitges el bosc del teu veí i els dos camps que hi ha al darrera de la teva masia. Jo te'ls donaré, amb una condició. Si demà em presentes un animal que jo no hagi vist mai, els camps seran teus i jo seguiré satisfent tots els teus capricis; però si no pots presentar-me ço que et demano, la teva ànima em pertanyerà per dret propi, sense venir obligat a complaure't en res més.

El pobre home, com que no tenia altre remei, acceptà, però devingué consirós i malhumorat. La seva dona, estranyada del canvi sofert, li demanà què li passava.

—He de presentar un animal desconegut al dimoni, i ell els deu conèixer tots!

La dona rumià uns moments i tot seguit trobà la solució.

L'endemà, al matí, es quedà nua de pell a pell, s'untà amb mesc, es cobrí de plomes i, pre-

—El meu promès viu de la ploma.

—Es literat?

—No. Escriu al poble perquè el seu pare li envii diners.

nent una posició estrofolària, es plantà a la porta de la masia, en espera que comparegués el diable.

Aquest no trigà a comparèixer. En veure aquella mena d'animal de ploma, que no era au, ni mamífer, ni amfibi, restà parat i començà a inspeccionar-lo. A mida que l'anava repassant es posava de més malhumor. Per fi, després de resseguir-lo de cap a peus, exclamà, dirigint-se al pobre home que li havia venut la seva ànima.

—Els camps són teus i la teva ànima et pertany, car jo no acabo d'entendre quina mena de bèstia és aquesta. No és un ocell; té plomes, però no té ales. Tampoc no és cap peix; no té cua. No és cap mamífer, car li

trobo tres boques... una de través, una de dret i una altra que sembla un canonet d'agulles.

I, empipat, el diable va girar cua i va guillar.

LA LAPIDA

Va morir el senyor Rostoll a La Havana i la seva vídua, que vivia a Llíria, no pogué assistir a l'enterrament com és de suposar.

Desconsolada del tot, li va trametre a l'amic que li féu saber la fatal notícia un cablegrama redactat en aquests termes:

«Ponga en la tumba esta inscripción: «Tu desconsolada es-

—Escolta, Agnès: saps que el marquès s'ha portat colossal?

—Per què ho dius?

—Caram!... Que no veus que aquest gramòfon és de la CASA GOL, Sant Pau, 24, i tots els instruments que ven són immillorables?

posa espera reunir-se contigo.» L'amic s'apressà a complir l'encàrrec, però al dia següent rebé aquesta altra ordre de la vídua:

«Añada en el cielo, si cabe.»

Complimentada la voluntat de la vídua, la llosa fou col·locada i calculeu la sorpresa de tots quan llegiren:

«Tu desconsolada esposa espera reunir-se contigo en el cielo si cabe.»

EXPERIÈNCIA

Un minyó, innocent com una *tórtola silvestre*, s'ha casat amb una noia, molt caia, que va conèixer en el tren, entre Vilavella del Mig i Sabatera de Baix...

Després de passar uns quants dies a París, els nuvis decidiren anar a visitar una tia d'ell, que vivia a Cabellera Baixa.

Un cop en el tren, el jove casat de nou va dir a l'orella de sa muller:

—Ai, prenda! Si tinguéssim

la sort d'anar sols en aquest departament fins a Soques, quines hores més delicioses passaríem!

I ella, rient, respongué:

—Pau! Si no pujarà ningú! El revisor em coneix ja fa temps. Després, li donaràs cinc peles de propina!

—Per què no contestes, Maria?

—Perquè la mamà diu que fa mal educat parlar amb la boca plena!

DIALEG INNOCENT

—Vol ésser la meva esposa, Maria?

—Amb molt gust, Joan. Solament que...

—Què?...

—Que es tindrà de pentinar d'altra manera. Els cabells endarrera, sap?

—Com vostè vulgui.

—I en lloc d'ulleres d'or, gastar-les de conxa.

—Vaja un caprici! Ho faré, vaja.

—I s'haurà d'afaitar el bigoti...

—Eh?

—O bé deixar-se créixer la barba, com vulgui.

—I ara! Vostè vol transformar-me!

—Ai, sí! Si no s'hi conforma, no farem res.

—Però... per què aquest caprici?

—Perquè, tal com és ara, s'assembla massa al meu darrer amant... i fóra per mi un record molt dolorós!

—Ah, vaja!

A CAL DENTISTA

El dentista obrí la porta del gabinet i entrà un jove tímid.

—Entri, entri, jove. Ja sé a què ve.

—Servidor...

—Assegui's, assegui's. Així! Obri la boca.

—Es que...

—Obri-la bé i deixi'm fer. Així. Ja veig el què és. En cinc minuts estarem llestos.

—Que no balla el shimmy, vesté, jove?

—No, senyoreta. Certes coses, fer-les a peu dret, em cansen molt.

—Veurà, jo...
 —Calli, home; val més acabar d'una vegada. No es mogui... Ja està!
 —Ai! ai!
 —Tingui, glopegi.
 —Es que...
 —Són deu pessetes, jove.
 —Es que jo venia a cobrar una factura del sastre.

★ ★ ★

EL SAC DE FERRALLA

Dos jueus viatjaven junts. Però, per estalviar-se un bitllet, un d'ells anava tancat dintre d'un sac, que l'altre col·locà sota el seient.

Pujà el revisor:
 —El bitllet?
 —Aquí el teniu.
 —I aquest sac, de qui és?
 —Es meu.
 —I què hi ha a dins?
 —Ferralla!
 —Per assegurar-se'n, el revisor donà una puntada de peu al sac.
 I de sota la banqueta en sortí una veu que feia:
 —Ding! Ding!

★ ★ ★

LA FIDEL CAMBRERA

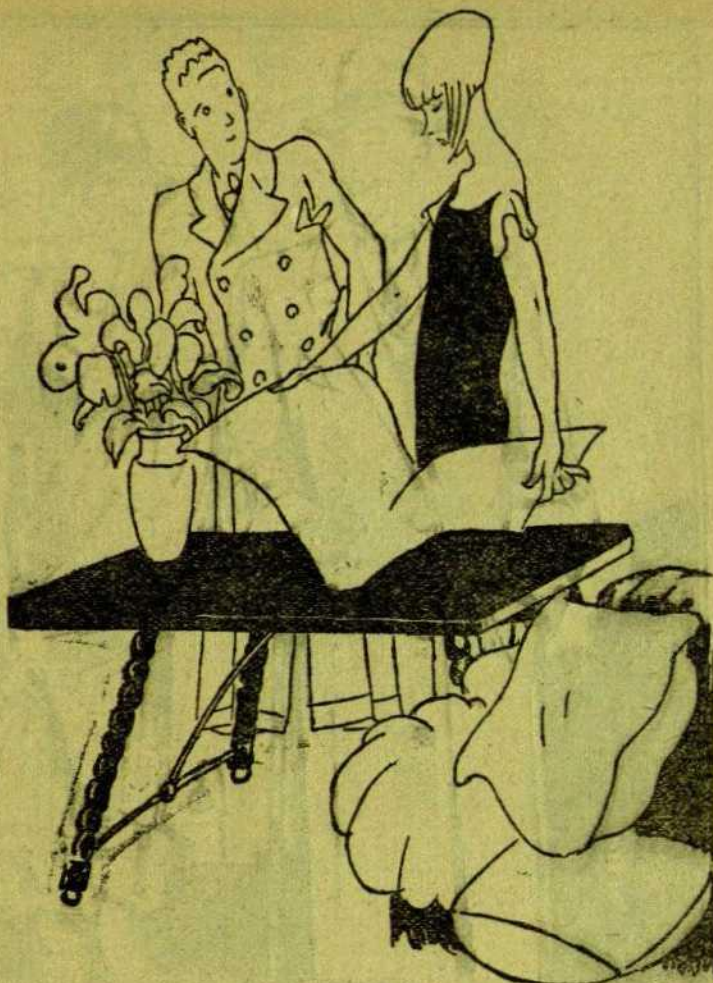
Quan la Margot torna a casa, diu a sa cambrera, una xicota bufona com un bibelot:

—Que no ha vingut el baró?
 —Sí, senyoreta — respon la raspeta. — Però ja se n'ha anat.
 La Margot fa una ganyota de contrarietat.

—I que n'ets d'nútil, noia! No t'he encarregat, en anar-me'n, que si venia el baró l'entretinguessis fins que jo tornés?

—Sí, senyoreta. Ja ho he fet.

—Com?
 —L'he entretingut dos cops en vint minuts. I se n'ha anat perquè, el pobre... no podia entretenir-se més!

—Realment, tu ets una noia simpàtica.
 —Jo no podria dir el mateix de tu.
 —Fes com jo: menteix.

ENGRUNA

A una noia amiga meva més de quatre cops li he dit que és difícil penetrar en son interior, i ahir em va dir: «Doncs no ho estragis ni mica, essent així [nyí] que els dos únics que hi penetren són l'Alfred i el meu cosí.» [tren]

Al contramestre Sevè les teixidores es queixen dient que el fil que teixeixen, per molt que fan, no els va bé. Com que ell és bon teixidor i sap el que és trama bona, amb les bitlles que els hi dona teixeixen d'allò millor.

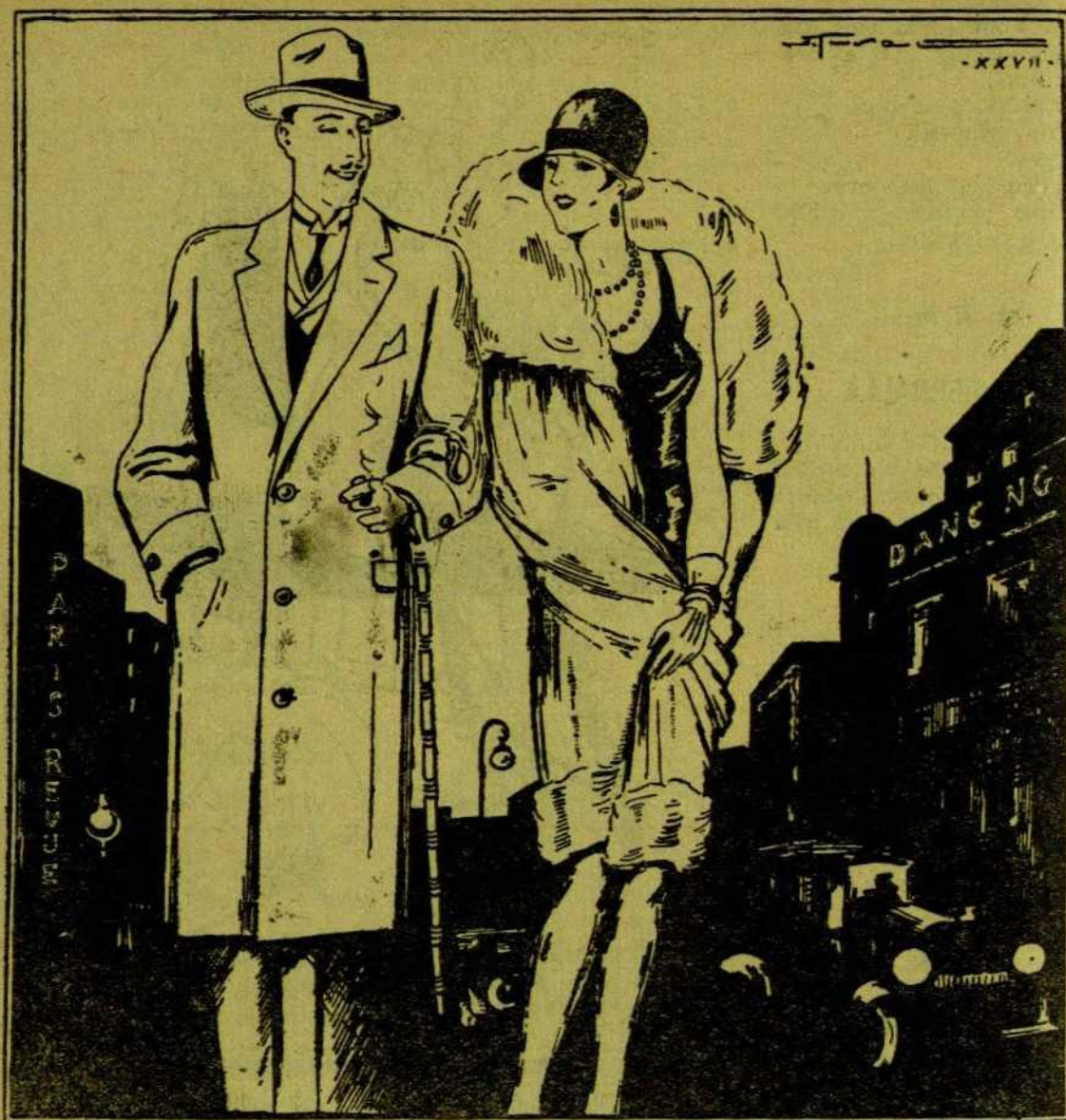
LA LLIGA DELS DRETS DE L'HOME :: :: ::

A Nova York s'ha constituït la «Lliga dels Drets de l'Home». Però no es pensin que es refereixi a allò dels drets seculars, no. Aquesta Lliga ianqui té per objecte fastiguejar les senyores nord-americanes que tenen fastiguejats els seus marits. Les conclusions aprovades per dita Lliga són les següents:

Primer. El marit podrà sortir de casa, després de sopar, un cop a la setmana.

(No ens negaran que no és pas demanar gaire!)

Segon. No està obligat a aixecar-se abans que la seva es-

—I dius que trobes a faltar el teu marit? Si era ya tan vell!
—Sí; però tenia una manera tan delicada de no adonar-se de res!

posa per a servir-li l'esmorzar al llit.

(Ben fet!)

Tercer. Els poders públics impediran, per una llei, que els marits portin els cotxets de la mainada per les avingudes dels parcs i jardins molt concorreguts.

Quart. L'espòs podrà tenir a casa tants gossos com ocells tingui sa muller.

(Això sí que no ens ta peça!)

Cinquè. No és obligatòria la entrega íntegra del sou. El ma-

rit podrà reservar-se un tant per cent per expansions de caràcter innocent, sense necessitat de peticions contínues que l'Assemblea judica humiliants.

(Ens hi adherirem.)

★ ★ ★

CONTE ALEMANY

En Fritz troba, a Frankfort, en Kooppmann.

I en Kooppmann li pregunta:

—Què tal el teu casament?

—Bah!

—I la teva dona?

—Pliff!

—S'ha acabat la lluna de mel?

En Fritz declara, tranquil·lament:

—El fet és molt senzill. Abans de la nostra boda, parlava ella i jo escoltava. A la primera setmana de casats, encara parlava ella i jo seguia escoltant. Però ara parlem tots dos... i escolten els veïns... Ha! Ha! Ha!...

UN MALENTÈS

Dues senyores es troben pel carrer i comencen a parlar. Una d'elles porta un xicot de catorze anys que és objecte de la conversa.

—Es molt crescut.

—Sí, i trobo que, per l'aire, s'assembla molt a son pare.

—Per l'aire?—fa el xicot.—Vostè ha vist al meu pare per l'aire?

★ ★ ★

EL CAÇADOR FELIÇ

(COMTE FRANCÈS)

D'això ja fa vint anys.

En aquella època, el jove M. Jaboén seguia les grans caceres de Compenahuen, Fontainebleau, Bambouillet...

Però... detall curiós, mai havia aconseguit matar un sol conill. Havia ferit guardaboscors i invitats i havia mort gossos, dos cavalls i una vaca lletera. Tot menys un conill.

Per això cada dia l'invitaven menys.

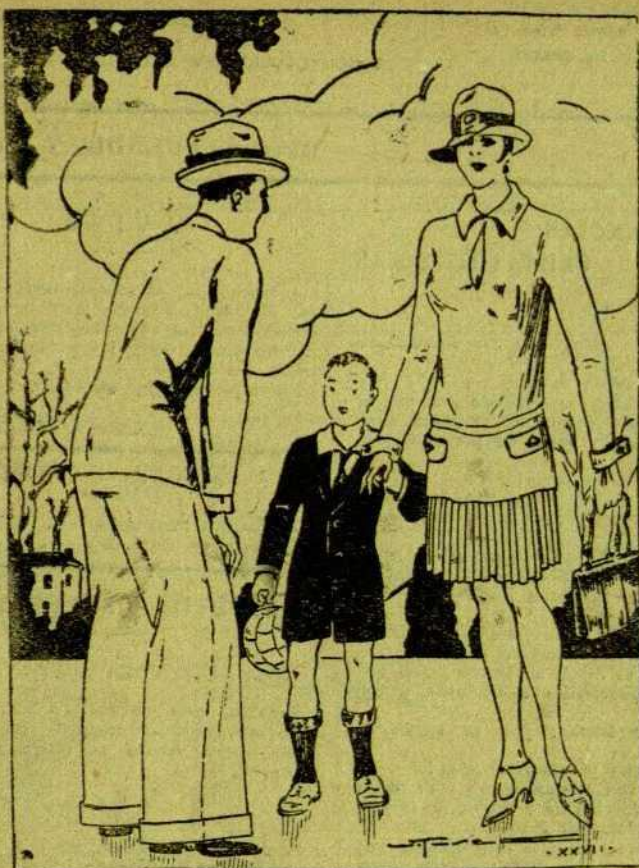
Quan va declarar-se la guerra, M. Jaboén es va fer voluntari i de seguida va prendre part en un petit fet d'armes.

—Si no em poses un piset, Manel, no farem res.

—No pot ésser, noia, costa molt el que em demanes.

—Ca, home! Anirem al CHARLOT: Princesa, 32, i com que ho fan a plaços, mai és tan carregós, i a més tenen uns mobles espeterrants i barats.

—Maco, si te'n vas a jugar a l'altre costat del Parc et donaré dos rals.

—Dos rals! Hi ha senyor que fins em dona dues pessetes!

Va sortir a cercar queviures acompanyat d'un altre soldat i un sergent. Passaven per un camí quan veieren un núvol de pols. Seria un enemic? Ells, que no portaven si no un fusell i un cartutxo en la certesa de no trobar cap adversari! I aquest s'apropava!

—Amaguem-nos darrera un arbre—digué el sergent.— Qui tira millor?

—Jo he anat molt a caçar—digué M. Jaboén.

—Doncs agafa el fusell i procura no equivocar el tret...

L'enemic s'apropava més. Jaboén, quan va tenir-lo a tres passes, disparà.

L'enemic, sorprès, esperonà el cavall i s'allunyà ràpidament sense cap ferida.

Però quelcom havia quedat estès al bell mig del camí...

M. Jaboén acabava de matar la primera llebre.

RAÓ DE PES

—Li asseguro, senyora, que la faré feliç.

—I jo li prego, per un milió de vegades, que em deixi i no insisteixi en tal pretensió.

—Es que estic boig per vostè; la seva formosor em té trastornat.

—Prou! Ja li he dit que sóc casada!

—I què? La meva dona també és casada i mai no em nega el que jo li demano a vostè.

ESTRIDENCIAS CLIMATOLOGICAS

Lema:

«Hay que ser Ben-Huere.»

A ver si saben esto:

El papel del *Nuevo Mundo* ¿en qué se parece al consejo que da un padre a su hijo de que no vaya de parranda sin pañías?

Pues que ¡es-atinado!

Esto no me negarán que lo endiña Montero en una revista y se mean ustedes de reír.

Un amigo mío, que se dice Pepe Alba, se ha comprado un caballo de upa. Le ha puesto por nombre «Lucero» y está embabiecado con él.

¡En las últimas carreras, hubiesen visto cómo brilló el «Lucero» del Alba!

Nosotros, al medir el tiempo, ¿en qué caray nos parecemos a Cánovas y Sagasta?

(Agárrense fuerte; ¡no se vayan de oras!)

Pues en que ¡contem-por-áneos!

(Si no le ven la punta, eso rai: pasen por esta Redacción de 7 a 7'05 de la mañana y les haremos cinco.)

Un preso que siempre esté mojado ¿en qué se parece a un fulano que le gusta ir cayo?

(Barrinen, barrinen...)

Pues en que es un *pres-humit*!

Ya habrán diquelado que se acuesta el buen tiempo. Un servidor ya va de estío. Tan sólo el sombrero de paja le falta para hacer pachoca.

A ver si saben la palabra «Obdulia» en qué se parece a un agente de policía...

(Esto es un chico más difícil.)

Pues en que *¿tíene!*

Esto me hace pensar que una vez tuve por flavia una cocinera que era tan de la corteza de abajo que cocía las judías con agua bendita para que se convirtieran. No es bala, no. Pueden subir de pieses.

A ver si saben yo, cuando me voy, ¿por qué necesito que el médico me dé una mirada?

Pues porque *m'alejo!*

También conocí a un betas e hilos que era tan beato, que un golpe se abonó a diez funciones de teatro ¡y sólo fué a la novena!

¿Saben, por un casual, lo más corriente que le puede pasar a una loba?

Pues que le saiga un lobanillo.

¿Y saben cuál es el oficio más alegre?

(No es el barrendero, no. Badan.)

Pues el de cocinero. ¡Sí, hombres! No saben aquello de que al freír será el reír?

Ahora, para cerrar, un consejo. No tengan perras en casa. Son una mena de animal que puede dar un pedo de disgustos. ¿No saben que los ladrones van siempre donde hay perras?

Y como virolla, ¡fíjense en que San Gervasio se parece de aquello más al sol en verano.

¿No saben por qué? ¡Pues porque «té torres»!

BUENDIA Y GASSOL

AVISO

Avisamos por el presente aviso a nuestros avisados lectores, que se den por avisados con el aviso en que les avisan que no deben dejar las escombrías en medio del arroyo.

Lo mejor es criar un cerdo.

LA REDACCIÓN

SI QUEREIS ENGORDAR, TOMAD

harina mastegada «K. Ballo»
Con un bote llegaréis lejos

GACETILLA SUPERFINA

(NO APTA PARA SEÑORITAS)

Sagarra, uno de los 42 autores del «Joy-Joy», ya no se queja de «migranyes» como antes. Ahora se queja de «Su-granyes»...

En la calle de Ginjol, núm. 672, se ha montado una fábrica de llaves para poner en la espalda en caso de que salga sangre por la nariz.

Le auguramos a su propietario que se hará barba de oro.

Ha sido detenida por un sereno una menor que iba con su tía.

Parece que el juez ha dicho que es un asunto de «menor cuan tía».

Joven correcto, que chafa el inglés y sabe 671 cuentos de toda mena, se ofrece para las casas que son trece a la mesa. Come de todo.—Razón: *Bético*, 369.

No sabemos aún cuando se celebrarán los funerales de doña Eduvigis de la Torrentera Cabezas de Borrego y Dulce, viuda de Farrerons. Todo dependerá de la fecha de su muerte, que aun no ha sido fijada a la hora que endiñamos estas líneas.

A pesar de haber en ella muchos focos de prostitución, la calle de Cornudella está a oscuras.

Llamamos la atención del cuerpo consular.

Porque le llamaron *pavero*, Juan Parracs y Solonilles ha denunciado a tres meucas noctambulantes.

En el cuartelillo las dejaron ir porque se demostró que Juan Parracs y Solonilles vende pavos.

PARA GANAR LA PRIMERA PELA

A magnánimos, altruistas, filántropos, dadivosos, generosos, derrochadores y dilapidadores, no nos pasa ninguno la mano por la cara.

Ahora, con aquel desprendimiento, vamos a decírlas una mena de manera para ganar la primera paña.

Pasan ustedes por una calle y ven en el suelo una... (bueno: ¿cómo lo diremos?), una... señora deposición. (No nos referimos a ninguna dama de la aristocracia, ¿eh?) Queremos decir una cosa ¡que agrada! No sabemos si caen.)

Bueno: la tal cosa hace una pudor que no se puede tener cara. Entonces os paráis y si veis pasar un señor con cara de Bonifacio y le decís:

—¿Qué porquería, ¿eh?

—Ya lo puede bien bien volverlo a decir—hará él.

—A propósito. Si me da una peseta, verá como la lamo.

—Romances, hará!

—Venga la paña y verá como le pasa la lengua por encima.

—¡Puerco! ¡Bacón! ¡Marrano! ¡Ticino! ¡Cochino! ¡Berro!

—¿Sí, o no?

Entonces el hombre se pica y saca una paña y dice:

—¡Ahí va!

Cogéis la peseta y la laméis. (La peseta, ¿eh? No la tifarada.) Y luego le decís:

—¿Lo ve usted? Soy así, yo.

Y os vais con la pela, ganada honradamente.

HIPO

Un jardín muy boniquito

tiene Paz, y por cuidarlo

hace días va a regarlo

cap el tard su cosinito.

Mas, resulta que en las brancas

—conste no somos trapelias—

había flores, vermillas,

y hoy sólo hay flores blancas.

FOSFORESCENCIAS

El cielo está cubierto cual la calva de un santo asturiano...

el mar huele a vainilla, pez y malva:

el perro ladra en vano.

Un campesino astuto,

que aunque se dice Pío

tiene menos de rubio que de bruto,

cómo viene el estío

escribe a su cuñado,

que por cierto está muy resfriado,

y el sol luce cual fuego reluciente

y el aire tiene deijos de tramoya,

y en vano va la gente

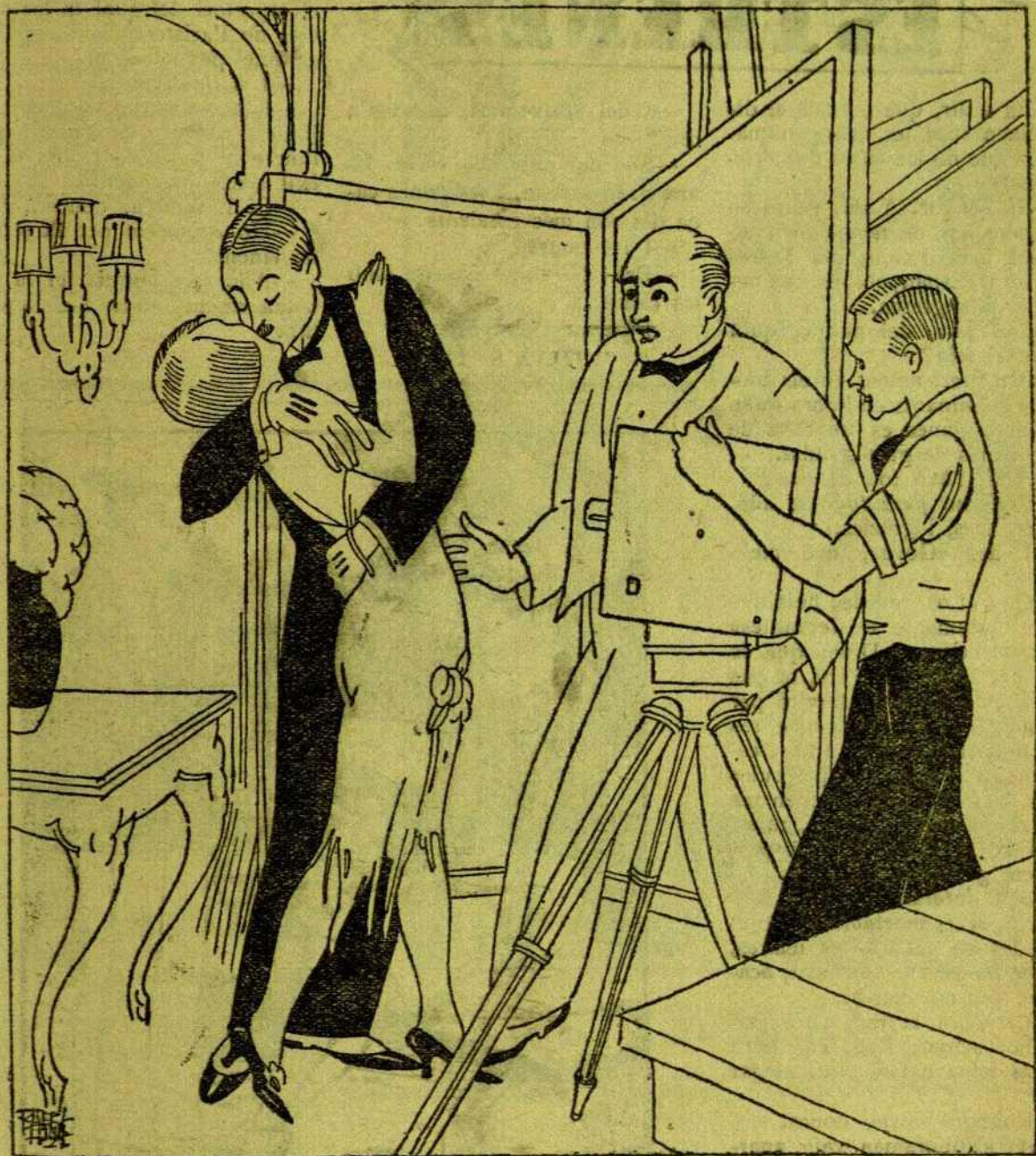
a Vich, Parets, San Sadurn de Noya,

Badalona, Masquefa, Perelada,

Valls y Picamoixons: no pasa nada.

El mundo va rodando,

y allá, en Buenos Aires, van danzando.

—Serà de molts metres aquesta escena?

—Aguanteu fort, que n'hi ha d'entrar un bon tros.

—Es a dir, que a vostè el di-
verteixen més les coses dramà-
tiques que no les coses humoris-
tiques?

—Sí, senyor. A mi, veure en
Santpere fent de *reverendo* i re-
partint benediccions per l'esce-
nari de l'«Espanyol», és una co-
sa que m'engresca.

—I el reste del públic, quin
paper hi feia?

—Era precisament en els mo-
ments culminants de l'obra quan
amb més ganes es trencava de
riure i més de gust gaudia.

—Així, l'èxit fou de *risa*?

—Però no *para todo el año*.
Quinze dies, i gràcies.

—I del «Goya», què me'n
diu?

—Que «Los grandes hombres
o el monumento a Cervantes»
m'ha desorientat. Diuen que és
una *loa*. Potser sí. Però, al pas
que anem, el teatre servirà per
tot menys per estrenar-hi obres
teatrals. Això que els autors es-
trenin *cròniques*, *loas*, pel·lícules
i altres esplais que no tenen res
que veure amb el gènere, m'es-
cama de valent. A aquest pas,
veureu *gacetillas*, *cròniques del*
juzgado, *informaciones de Bol-*
sa i *esquelas mortuorias*, repre-
sentades en els nostres teatres,
i si bé haurem evolucionat, aca-
barem per no anar-hi.

—Li sobra la raó, però ma-
tem-ho, senyor Pau, car resta
encara feina a fer, i cal plegar
aviat.

—Enguegui vostè, doncs.

—Al «Poliorama» vaig anar-
hi per segona vegada a veure
«Dolly». És tracta d'una opere-
ta que pot comparar-se amb les
millors del gènere. La música
és distreta, i la part literària en-
trentinguda. La companyia hi fa
filigranes. Llàstima, únicament,
que el marc no permeti més fas-
tuositat, car l'obra s'ho mereix.

—I del «Love-me», què me'n
diu?

—Sóc del parer de vostè. Es
una gran revista, i les dones ca-
da dia són més escaients.

—I les cames?

—Psè! No m'hi fixo, ja, amb
les cames.

—Pica més alt, vostè, oi?

—Que ho diu amb doble in-
tenció?

—No, senyor. Ho dic referint-
me a la cara.

—Si és així, no m'enfado. A
«El Dorado» fan el repertori del
precoç autor Suárez de Deza,
el repertori del qual fa les deli-
cies de l'aristocràcia i regalima
caramel per tot arreu.

—I a l'«Olympia»?

—L'home estruç segueix men-
jant-se plaques de gramòfon,
l'ou com balla de colors té un
èxit sense precedents.

—Si li sembla, doncs...

—Ho deixarem per la setma-
na vinent.

—Allò que puguis fer la set-
mana vinent, no ho facis aques-
ta...

—Hi havien moltes noies al banyar?

—Moltes. Els dits encara em fan mal.

—I ara!

—Que no es recorda que sóc pianista?

CONTE DE QUARESMA

La família Rodorda era catòlica, apostòlica i romana i complia religiosament amb tots els preceptes de l'Església. Cada any, quan arribava la Quaresma, observava tots els dejunis, abstinències i dies de peix. Per res del món haurien menjat carn un Dijous o un Divendres Sant. Però aquest any succeí un cas extraordinari. A casa dels Rodoreda hi havia convidat, a l'hora de dinar, un cosí del cap de casa. Arribà el cafè, i el senyor Rodoreda, com aquell que es desperta d'un somni, s'alçà de taula esverat, exclamant:

—Déu meu! Què hem fet!... Hem pecat!

La seva mul·ler es precipità als seus braços, estranyada i posseïda d'un pànic cervical.

—Què dius, espòs meu?

—Sí, Rosa! Hem pecat! Hem barrejat!...

I, dient aquestes paraules, caigué desplomant.

Dos dies després, quan el senyor Rodoreda entrà en la convalescència, s'explicà:

—Figureu-vos que en arribar als postres m'he adonat que, essent dia de peix, havíem tingut a taula un cosí carnal!

El desconsol fou tan unànime com trasbalsador.

EL FANG DE FILADELFIA

En Marianet explica el fang que hi ha a Filadèlfia.

—Quin fang! — diu. — No es pot anar pel carrer. T'hi ensorres que no te n'adones. Es un fàstic! I no saben com assecarlo!

—Bé! — li fa un company de «penya». — Conta'ns el més just.

—No exagero gens. Mireu: un dia passava pel carrer 649, quan, de sobte, en anar a atravesar-lo, em cedeix el peu. Sort d'un fanal d'allí prop, que, si no, m'hi ensorrot tot!

—Bola!

—Espereu. De cop, veig un

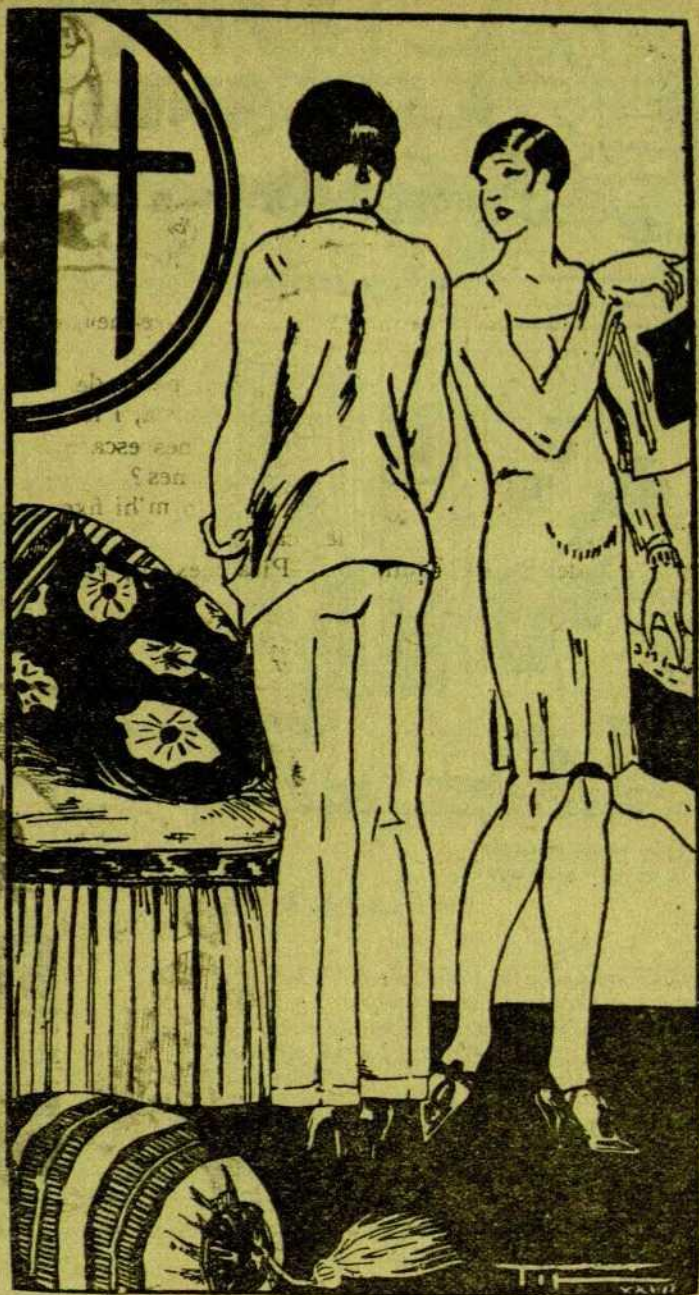
braç que surt del fang, a prop d'allí on jo era. M'estiro—sense abandonar el fanal— i aconsegueixo que l'amo del braç tregui el cap.

—Noi, rebràs!

—Espereu, homes. El final és el millor. «Què hi feu aquí, mestre? — li pregunto. — Si no sóc jo, us ofegueu!» «Es ben cert—

em respon ell. — Els altres la passaran ben... negra!» «Qui són, els altres? No anàveu sol?» faig jo. «Ca! — respon ell. — Jo anava a l'imperial d'un tramvia!» Això, perquè us feu càrrec del fang que hi ha a Filadèlfia...

No cal dir que en Marianet va rebre, oi?

L'HUMOR ESTRANGER

—En quin vestit el trobo!
—Es la nova moda, senyor.

(De *Le Journal Amusant*.)

Un fulano va a una casa «amable».
—Rossa o morena?—fa la mestressa.
—Rossa. Es un assaig, sap? Demà em caso!

(De *Le Journal Amusant*.)

—Ai, amor meu! Veig que tens trassa en trobar el caminet de la felicitat!

—Veuràs, noia. Si és carfètera reial!

(De *Sans Gène*.)

LA NOVA MINYONA

—Li agraden les criatures?
—Serà millor que el senyor prengui les seves precaucions.

(De *Sans Gène*.)

—Baptista, l'acomiaré si es fuma els meus cigars.
(De *Sans Gène*)

El marit troba la seva dona amb un fulano, molt apropiats.

—Tu! Qui és aquest?

—Un cosí de lluny!

—Caram! No tan de lluny, pel que he vist!

(De *Parisiana*.)

—Ja veig que la meva tendresa et comença a pesar!
(De *Parisiana*.)

—Ai, doctor! Perdoni! M'he assegut sobre les seves ulleres!

—No hi fa res. Ja n'ha vist d'altres!

(De *Le Journal Amusant*.)

—Digui, doctor... Pel meu pobre oncle... hi ha esperança?

—Bé... Això depèn del que vostè esperi!

(De *Pelle-Mêle*.)

—I aquell magnífic gos de guarda que vas comprar, que ja no el tens?

—No. Me'l varen robar.

(De *Le Journal Amusant*.)

En C.... arriba a casa de la seva amigueta.

—Ja ho veus!—li fa aquesta.—M'he llevat per a rebre't.

—I jo que em creia que m'estimaves!

—va respondre en C....

La fulana d'en C... li fa el salt. I el xicot la recrimina.

—Veuràs, noi—li respon ella.—No em creia que això et vingués tan de nou. Em creia que la teva dona ja t'hi havia acostumat!

Diu un diari madrileny que no sap d'on surten els penitents que formen en les processons de Setmana Santa...

Si vol, li ho direm a cau d'orella d'on surten...

Sentit a l'Ateneu:

—Li asseguro que el meu talent és la meua riquesa.

—Bé! L'ésser pobre no és cap pecat!

Coneixem un capellà que és de Tarragona i no pot sofrir els de Reus.

Cert dia, un ganxet anà a confessar-se-li.

—Servidor—va començar—és de Reus...

—Segueix, segueix, fill meu. Això no és cap pecat. És solament una desgràcia...

I que ens perdonin els simpàtics compatriotes de l'Aiguadé.

Llegim i enganxem:

«El vaquero Domingo Real Sánchez, a quien su compañero Elías Santos trató de dar una broma, le infirió dos puñaladas en un brazo.»

Vet ací un Domingo ben poc festiu!

N'A.... explica el perill que ha corre-gut.

—He caigut d'una escala que té deu metres d'alçada.

—I no t'has trencat cap os?

—No. He tingut la sort de caure del primer esglaió.

El senyor Narcís, a qui això de fer de ric li ve molt de nou, ha decidit fer anar el seu bordegas a escola.

Però en llegir el rètol que deia «En-

senyança secundària», no hi va voler saber res.

—Tinc prou diners per donar al meu fill una ensenyança de primera!

Copiem d'un rotatiu madrileny:

«Bergamín: escriba egipcio del Louvre en cuclillas...»

La imatge de l'home que fa les seves necessitats...

El senyor R... va darrera d'una fulana gairebé menor. I aquesta li fa una inesperada confessió:

—Vostè m'és molt simpàtic des del dia que la meua mare em va dir que, amb un xic més, vostè és el meu pare...

Al senyor R... no li va fer gràcia la sortida.

Un especialista de la ballaruga, Charles Nicolás, ha batut el record mundial de durada del ball. Ha ballat 266 hores, sense prendre's més de tres minuts per hora de descans.

Amb un home així una dona ha d'ésser molt feliç.

No els sembla?

El premi d'aquest any dels fumadors l'ha guanyat el marquès Otto Bringenmann, que va estar fumant durant més de dues hores, quasi fins a consumir la lliura de tabac que hi havia a la seva pipa. Se li ha concedit 10.000 marcs or, però és possible que no se'n pugui gaudir, perquè el bon Otto, després d'aquest fet, sofri una greu intoxicació, i es tem que es mori.

Si que el fumarien!

En el Boletín Oficial, de Valladolid, hi llegim el següent anunci:

«Díaz de Vivar, Rodrigo; hijo de Rodrigo y Urraca, natural de Valladolid, de 30 años de edad, estado soltero, profesión escribiente, pelo castaño, cejas al pelo, boca regular, barba poblada, color sano, señas particulares ninguna, procesado por estafa y desertión, comparecerá en el término de treinta días ante el teniente del regimiento de infantería del Serrallo, núm. 69, y juez instrucción del Tercio, don Francisco Mateos Moreno, residente en Ceuta, bajo el apocribimien-

to de que, de no efectuarlo, será declarado rebelde.

«Ceuta, 4 de marzo de 1927.—El teniente juez, Francisco Mateos.»

Com s'ha de veure el Cid!

Un diari de Mallorca publica ço que segueix:

«Citada como testigo en una causa, la artista respondió a la pregunta presidencial: «¿Cuál es su edad?», con un firme y sonriente «Veintisiete años». La testigo tenía veintinueve. Una amiga celosa se apresuró a poner en conocimiento del Tribunal la inocente superchería, y un juez de instrucción nombrado al efecto encarceló a la pobre muchacha por falso testimonio y engaño del Tribunal de Justicia.»

Si això es posés de moda, ens faltarien presons.

Unes quantes definicions ultra-modernes:

Raim.—Vi en píndoles.

Puça.—Gra de tabac amb ressort.

Papà.—Nom que les criatures donen a l'espos de la mamà.

Bufetada.—Donació inter-vius.

Bidet.—Cementiri dels innocents.

Petó.—Petició dirigida al primer pis per saber si l'entresol està lliure.

Ambaixador.—Espia segur i honorable.

Llegit en un diari de París:

«Un bœc està a la disposició del públic a Basset Coulon...»

Bon profit!

De La Vanguardia:

«Joven seria, de 48 años...»

Ia és hora, ja, de tenir serietat!

El senyor M.... està que no s'hi veu de content.

Al cafè, l'altre dia, explicava que el seu fill, d'un any, li havia dit «papà».

—Es una cosa extraordinària!—deia.

I en C.... li respongué, irònic:

—Pobra criatura! És tan petita! Què sap ella!

DEPILATORI BORRELL

Li únic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Vepda en perfumeries a 3:50 ptes. pot

Correspondència

Pasqual.—Es més llarg que les obres de la Plaça de Catalunya. I ja comprendrà que la vida és curta, i si la malgastem llegint el seu treball, arribarem a vells que no ens adonarem.

Un suat de campanilles.—Seria de molt mal gust, i a nosaltres el mal gust no ens interessa.

EDEN Asalto, 12

"Dancing de las Mil y una noches"

De 6 tarda a 8 matinalada
Gran èxit de les obres dels Jacksop
formidable orquestra americana. — Colossal
succés de Titi-Apúre i la Real Or-
questa Criolla Parellada

MERICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

Fraí Xanot.—Es imitació neuca i ha guanyat brillantment unes oposicions al cove.

Una menor.—Doncs, miri: amb menors no hi volem saber res.

Pau Soca.—De primera, compatrici. Si vol repetir, ja ho sap.

Un dibuixant aprenent.—Si no canvia l'estil, quan serà gran podrà ésser un bon corredor de finques o traficant en cigrons, però no un artista.

Siko.—Ara vegi! Si hi ha coses que semblen tantment mentida! I una d'elles

és que vostè s'hagi vist amb cor de fer un vers!

Revister.—Anirà, un xic canviat el final. Hi ha coses que el dir-les resulta molt perillós.

Salau.—Bé, sí, ja serà això que vostè diu, ja, però, sap?, el cuévano reclama sus derechos.

Cua de lluc.—Vaja, sant cristià! El fer brometa és una cosa lícita, però fer-la a costa dels que puguen, no.

Rap.—Potser sí. De molt més verdes en maduren.

Bartolo.—Si hi posa el nom i cognoms, l'hi publicarem. Anònim, no.

TEATRE COMIC

Exit : LOVE - ME : Exit

Quiéreme : Estima'm : Aime-moi

TEATRE ESPANYOL

C.* Sampere-Bergés

EL FILL DEL CARRER

IMP. COSTA : CARRER NOU, 45 - BARCELONA

IDEAL MEUBLEE

CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Telèfon 1186 A.

Montat amb tots els avenços moderns
Lits de metall : Cambres de bany : Calle-
facció, telèfon particular, etc. : Magní-
fiques habitacions a 5 pessetes

Médicos y Boticarios

Curios llibre de sàtires, epígrames
contes, narracions, etc., recollits per

MANUEL GIL DE OTO

De venda a totes les llibreries, al preu de 5 pessetes

Per a passar bones estones, adquiriu el

Libro de sátiras

Epígrames i burles dels millors clàssics

Un tom en rústega, de 256 pàgines

Demaneu-lo a tot arreu, 4 pessetes

Augmenta
les forces
vitals

Indispensa-
ble als
esgotats

Esgotament
Malalties
nervioses
Neurastènia
Anèmia

Poderós
recons-
tituent

GLOBEOL

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927

Hipódromo de Casa Antúñez

DOMINGO, DÍA 1.º DE MAYO

INAUGURACIÓN DE LA TEMPORADA

Premios CORNEJÁ, URKO, IBUSIÓN, MONTSERRAT
y PREMIO CERDAÑA - 4,000 pesetas

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad : Paseo de Gracia, núm. 32
Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

Juegos Florales

Preciosa novela de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymer

UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 65
Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en
todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadana, 1

Rasgos de ingenio

DE

Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia

PREU : DUES PESSETES

Agudezas de Quevedo

Ingeniosidades, Humorismos, Frescures

Colección de sus poesías más alegres y picarescas.—Un tomo en rústica con el retrato del autor, 65 ets.

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbará, 27, Tel. 3221 A.; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Calefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Calefacció
central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del
teatre Circol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Guerra als escorxadors!

Es maten els remats de cabres pel
mòdic prou de DUES PESSETES, amb
la Lotion Ladil, l'únic
que no feca ni perjudica, conservant el bosc amb el mateix bon estat que
abans de l'invasió.

CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curios llibre de sàtires, contes, epígrames, narracions
i altres coses. Preu : 5 pessetes

VÍAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SAN- GRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfer- medades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente
por todos los médicos que los conocen
y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado pues
unánimemente reconocen que en casos
crónicos, difíeles y tenaces, trata-
dos durante mucho tiempo con toda
clase de medicamentos son resultados
infirmos o nulos, mediante los MEDICA-
mentos del DOCTOR SOIVRE se curaron
pronto y radicalmente de sus enfer-
medades.

VÍAS URINARIAS. — **Blenorragia**
(purgaciones) en todas sus manifesta-
ciones, uretritis, prostatitis, orquitis,
cistitis, gonorrea, etc., del hombre,
y vulvitis, vaginitis, matritis, uretri-
tis, cistitis, aneuritis, flujos, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los **CLACKETS** del DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan
por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de son-
das, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la
presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

5'50 PUNTAS CAJA.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores : **MATACARRAS RAPID**, a
la primera vez R. L. P. — Clínica de vias urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

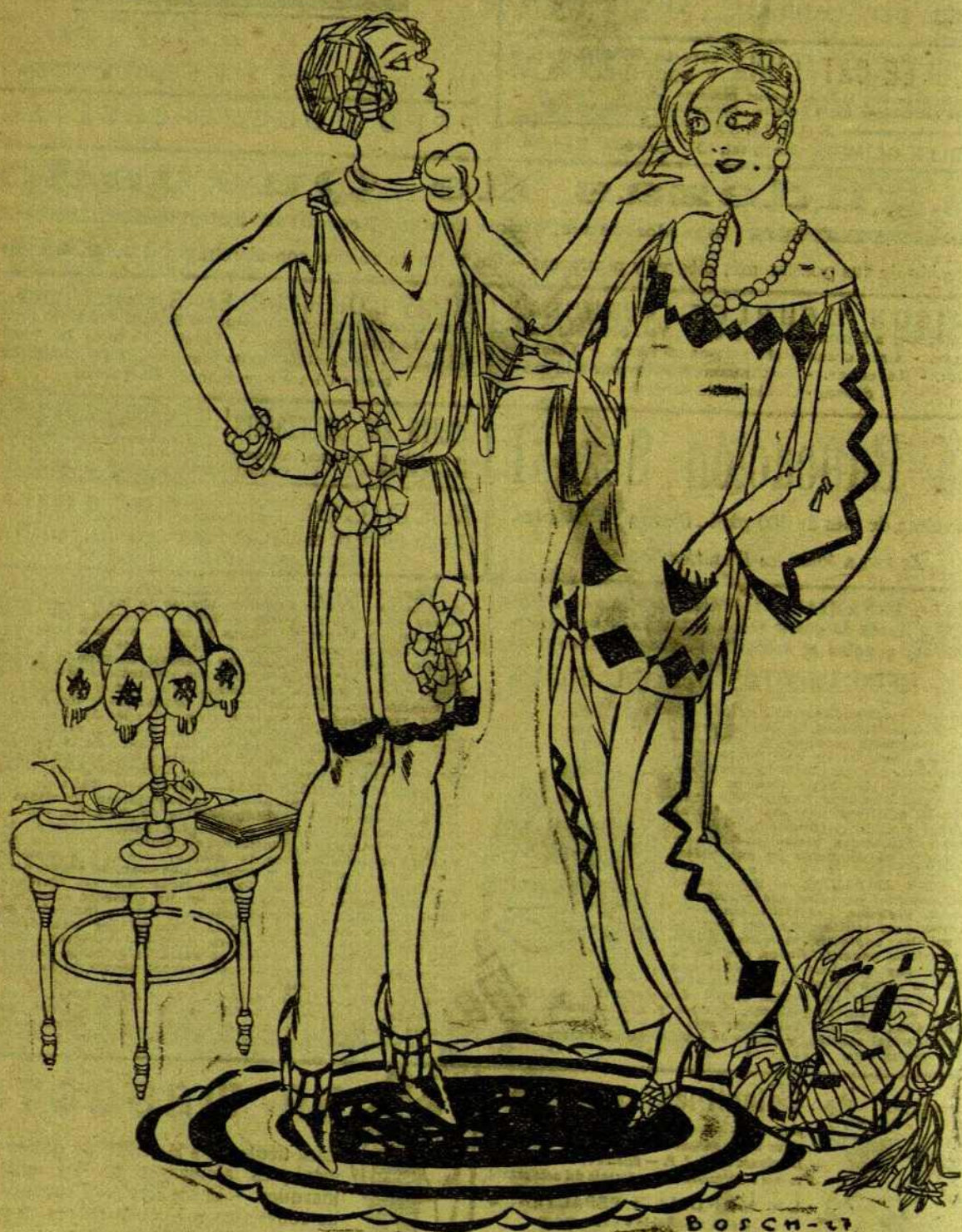
Es cura radicalment amb el
SULFURECO GABRIERO RONYA
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De vend.: Comte de l'Assalto, 38
Centres d'Espeífics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes bi-
gièniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

- Sí, noia, sí. Va tenir l'atreviment d'entrar a la meva cambra.
 —Haguessis tancat amb clau.
 —Ja ho vaig fer, però ell ja era a dins.